

ТЕ, ЩО МИ ЗАЛИШАЄМО НЕПОМІТНИМ

Є питання, що приходить пізно: що залишиться, коли нас більше не буде тут? Довгий час я думав, що спадщина — це щось видиме, — праця, компанія, книга. Потім час показав мені глибшу істину. Найважливіші речі, які ми залишаємо, не можна побачити. Вони не з'являються в описах майна. І все ж вони продовжують жити в людях, які ніколи не писали книг, але змінили життя десятків інших.

З роками я перестав питати себе лише те, що я будую, і почав питати, що я передаю. Будувати стосується теперішнього. Передавати стосується майбутнього — майбутнього, заселеного людьми, яких ми не можемо знати, які отримають наслідок, і цей наслідок говоритиме замість нас.

Усе, що здавалося постійним у моєму професійному житті, виявилось тимчасовим — компанії, ринки, технології. Те, що триває, майже ніколи не збігається з тим, чим ми володіємо. Воно збігається з тим, що ми передаємо: фраза, принцип, приклад, форма присутності, яка продовжує подорожувати навіть тоді, коли нас більше немає, щоб її супроводжувати.

Наприкінці життя мало хто пам'ятає точну кількість перемог. Багато хто пам'ятає, як з ними поводитися, вітали, поважали, любили. Це й є невидима спадщина — та, що не з'являється на фотографіях, не шукає уваги, і все ж є частиною, яка триває найдовше. Те, що ми залишили непоміченим.

Ferdinando Frega
Gillette Man